

Cetvel Neye Yarar

– KARAM-41 · 01 Ocak 2015

"Sevgi her zaman ıstırap çeker, hiçbir zaman ne gücenir ne de intikam almaya çalışır." Mahatma Gandhi

İlimizdeki kasaba okullarından birinde grup olarak rehberlik ve teftiş çalışması yapıyorduk.

İlköğretim Okulu 3.sınıflarda çalışmalarımı sürdürürken Matematik dersi ile ilgili de bazı gözlemlerde bulunmak için öğrencilerle karşılıklı konuşuyordum.

Bu ara uzunluk ölçüleri ile ilgili bazı kavramları sordum, cevaplar aldım. Sonra yazı tahtasının tebeşir konulan kısmında 30 cm. lik tahta bir cetvel gözüme ilişti. Acaba ölçümlerle ilgili gözlemler yapmışlar mı diye cetveli elime alarak :

"Çocuklar bu nedir?" dedim.

"Cetvel" dediler.

"Peki neye yarar?" diye sorduğumda, hepsi birden cevap verdiler:

"Onunla öğretmenimiz bizi döver."

Hayretler içinde kalmıştım. Daha bir şey demeden öğretmen atıldı:

"Niye yalan söylüyorsunuz. Böyle bir şey oldu mu çocuklar?"

Aslında çocuklar cetvelle dövüldüklerinin kötü bir şey olduğunu bilseler belki de en azından susacaklardı, öğretmenlerinin kusurunun bilinmesini istemeyeceklerdi.

Oysa dövülmeyi kanıksamışlardı belki de. Normal görüyorlardı. O yüzden çok samimi ve içten cevaplamışlardı.

Fakat öğretmenlerinin tepkisinden, yanlış yaptıklarını anlar gibi oldular. Şaşkınlık içinde bir bana bir öğretmenlerine bakıyorlardı. Ben daha fazla ortam gerilmesin diye konuyu değiştirdim. Derslikten çıktıktan sonra öğretmene hitaben:

"Bu çağda çocuklar yalan söylemez öğretmenim. Ayrıca da öğrencilerinin dürüstlüklerinden dolayı sizi tebrik ediyorum."

"Onlar sizi çok seviyorlar. Küçük elleri sopaya alışmasın lütfen, dövülmeyi doğru bir şeymiş gibi algılamasınlar, yoksa bir süre sonra kalpleri de katlaşır."

"Neyi öğrenirlerse büyüdüklerinde ondan hoşlanır ve onu uygularlar. Öğrencilerinize sevgiyi öğretin ne olur. Ben size kızmıyorum. Siz de sakın benden sonra O'nlara kızmayın lütfen. Çünkü sevgide hoşgörü de vardır." dedim.

Öğretmenimiz duygulanmıştı:

"Elbette çok seviyorum, O'lar benim çiçeklerim, evlatlarım. Birinin eline diken batsa dayanmam ağlarım. Fakat bazen sabrımı çok zorluyorlar." dedi.

Tebessüm ederek, "elbette dayanamazsınız, ancak duygularının goncası olan kalplerini de incitmemek gerek. O'nlara vurulan bir fiske kalplerine batan bir diken olmaz mı?" dedim.

Öğretmenimiz mahzun bir tavırla: "Hırpalamadan, üzmeden uyarı niteliğinde vurmalarım oluyordu. Bir anne şefkatiyle. Fakat anladım ki bu da yanlış. Ne iyi ettiniz de bu gün bizi ziyaret ettiniz müfettiş bey. Dövme olayını irdelediğiniz için size kızmıştım ne yalan söyleyeyim. Ancak samimi, içten ve ikna edici söylemlerinizi, hatamı görmeme ve kabullenmeme sebep oldu. Size çok teşekkür ediyorum efendim" dedi.

"Teşekkür edilecek biri varsa sizlersiniz. Zor şartlarda özverili yüreğinizle hizmet için yoruluyorsunuz. Bu emeğiniz karşılığını yıllar sonra elbette göreceksiniz. Çocuklarınız büyüyecek meslek sahibi olacaklar, O'larla umulmadık bir zamanda ve yerde karşılaştığınızda ne kadar mutlu olacaksınız" dedim. Öğretmenimiz yutkundtu, gözleri nemlenmişti. "O günleri görebilecek miyim bilemiyorum" diye iç geçirdi.

Sesi titreyerek "ancak sanırım ben bu gün ödülümü aldım. Yıllar sonra vicdan azabı çekeceğim kötü bir uygulamadan bu gün vaz geçtim. Bu sizin sayenizde oldu. Size binlerce teşekkür ediyorum efendim" diye minnet ve şükranla bana baktı.

Duygulanmıştım, "öğretmen olmak böyle bir şey, zaman zaman sabrı taşsa da sevgisi asla küllenmiyor." dedim içimden.

Artık ayrılma vakti gelmişti, çünkü ders giriş zili çalmıştı. İyi günler dileyerek okuldan ayrıldım. Umarım Bu değerli öğretmenimiz bitmeyen özverisi ve engin sevgisiyle hep ülkemize, insanlığa ihtimamla nadide çiçekler yetiştirmiştir.